

TISZTELT ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG!

05.28. *elérkezett*

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám: **N/01033-0/2020**

Érkezett: **2020 JÚN 15.**

Példány: **1**

Készítve: **db**

Alulírott **[REDACTED]** alatti lakos, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény (a továbbiakban „Abtv.”) 26. § (1) bekezdés a) pontja, a (2) bekezdés a) pontja, illetve elsődlegesen a **27. § a) pontja** alapján **alkotmányjogi panaszt** terjeszték elő az alábbiak szerint:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg a **Budapest Környéki Törvényszék 21.P.20.049/2017/13.sz.** ítéletét, valamint a Fővárosi Ítéltábla ezt helyben hagyó, 32.Pf.20.412/2018/10-II.sz. jogerős ítéletét hatályon kívül helyezze és a Pest Megyei Kormányhivatallal szemben előterjesztett személyiségi jogi keresetemet teljes egészében elutasító, a Kúria által hozott **Pfv.IV.21.626/2018/5.sz.** ítélet **alaptörvény-ellenességét**.

Kérem, hogy alaptörvény-ellenes voltára tekintettel a felülvizsgálati ítéletet **semmisítse meg**, és ezzel helyezze vissza hatályába a Fővárosi Ítéltábla 32.Pf.20.412/2018/10-II.sz. jogerős ítéletét, miután az törvényes és indokainál fogva megalapozott, míg a Kúria általam sérelmezett ítélete ellentétes az Alaptörvény **XXIV. cikk (1) bekezdésében** foglalt tisztességes eljárás követelményével, miszerint:

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok **részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül** intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint **kötelesek döntéseiket indokolni**,

továbbá tartalmában tagadja az Alaptörvény VI. Cikk (1) bekezdésének első kitételében foglaltakat, miszerint:

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák,

ezzel egyúttal tagadva a Római Egyezmény 8. Cikk (1) bekezdésében foglaltakat is, miszerint:

Mindenkinek joga van arra, hogy magán- és családi életét, lakását és levelezését tiszteletben tartsák,

ezzel pedig szembefordul a Római Egyezmény 13. Cikkében foglalt nemzetközi kötelezettségvállalásunkkal is, miszerint:

Bármelynek, akinek a jelen Egyezményben meghatározott jogait és szabadságait megsértették, joga van ahhoz, hogy a hazai hatóság előtt a jogsérelem hatékony orvoslását kérje az esetben is, ha e jogokat hivatalos minőségben eljáró személyek sértették meg.

AZ INDÍTVÁNYOZÓI JOGOSULTSÁG

Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 26. § (1) bekezdés a) pontján, a (2) bekezdés a) pontján, illetve a 27. § a) pontján, amelyek szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének c) illetve d) pontja alapján alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása esetén, illetve alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy a döntés kézhezvételétől számított 60 napon belül alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés, vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés a panaszos Alaptörvényben biztosított jogát sérti és az ügyben további jogorvoslati lehetőség nem biztosított a panaszos számára.

A Kúria Pfv.IV.21.626/2018/5.sz. ítéletét 2020. április 27-én kaptam kézhez.

17

A polgári perrendtartás a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott részítéletével szemben a felek számára sem rendes, sem rendkívüli jogorvoslati lehetőséget nem biztosít, amint ezt tartalmazza is ez az ítélet.

A TÉNYÁLLÁS, A HÁTTÉR, AZ ELŐZMÉNYEK

A tényállást kimerítő részletességgel tartalmazza az általam mellékelten csatolt elsőfokú ítélet, ezt vette azután alapul – változtatás és kiegészítés nélkül – a másodfokú bíróság is, majd a Kúria is. Ezért itt csak a lényegyet foglalom össze röviden, határozat számok, időpontok, stb., nélkül.

A kisunokámmal kezdetben kiváló kapcsolatunk alakult ki. *(Hivatásomnál fogva egész életemben kicsi gyermekekkel foglalkoztam. Imádom őket, ahogy ők is engem.)* Azután a fiam és az élettársa között utóbb kibékíthetetlennek bizonyult konfliktus alakult ki. A menyem elvitte magával az unokámat és a fiamnak előbb csak hébe-hóba, később pedig egyáltalán nem biztosította a kapcsolattartást, amiből így persze én sem tudtam részesülni.

Miután az unokámmal jogosult vagyok kapcsolatot tartani, nagyszülői kapcsolattartás szabályozása iránt kérelmet nyújtottam be a későbbi alperes – a Pest Megyei Kormányhivatal – illetékes járási hivatalánál. Az alperes egész egyszerűen altatta az ügyet: előbb azzal próbált lerázni, hogy részesüljek a fiam kapcsolattartásából, holott világosan közöltem, hogy éppen azért kérem a szabályozást, mert nincs miből részesüljek: a fiamnak kapcsolattartási joga van, kapcsolattartása azonban a gyakorlatban nincs. *(A fiam kapcsolattartás végrehajtása iránti kérelmeit ugyanott, ugyanazok, és ugyanúgy intézték: azaz sehogy.)*

7

Egy ilyen kérelem elintézési határideje jelenleg 60 nap, annak idején ennél is rövidebb volt. A fellebbezések intézési határideje pedig 30 nap. Így a törvényi határidők betartása esetén a kapcsolattartásomat az alperesnek erős ráhagyás mellett is maximum 4 hónapon belül jogerősen szabályoznia kellett volna, de akár ennél hamarabb is intézkedhetett volna: a cél mielőbbi elérése érdekében ideiglenes intézkedést is hozhatott volna, ami fellebbezésre tekintet nélkül azonnal végrehajtható.

Nem tette. Az unokámat közel 4,5 évig egyáltalán nem láthattam, sőt még telefonon sem beszélhettem vele. Eközben teljes erőbedobással folyt a menyem családjában ez ellennevelés, az elidegenítés tőlem éppúgy, mint a fiamtól.

Az alperes végül meghozta a szabályozást – *több, mint 2 év után!* -, addigra azonban a kisunokám szinte már meg sem ismert, teljesen eltávolodott tőlem

Ennek okán a családi- és magánélet tiszteletben tartásához fűződő személyiségi jogom, valamint a tisztességes és ésszerű időn belüli eljáráshoz való jogom súlyos sérelme okán keresetet nyújtottam be a Budapest Környéki Törvényszékre. A törvényszék igen alapos és lelkiismeretes eljárás végén nagyobb részt helyt adott a követeléseimnek: megállapította a személyiségi jogaim sérelmét és megítélt számomra 300.000Ft sérelemdíjat. A tisztességes és ésszerű időn belüli eljáráshoz való jogom sérelmének rendelkező részben történő megállapítását viszont elutasította. *(Ez utóbbi tekintetében – miután volt helye marasztalásnak, és az meg is történt – nem dönthetett máshogy: alapjog esetén, ha marasztalás történik, akkor a marasztalásba „épül bele” a megállapítás, annak külön, rendelkező részben történő megállapítását a törvény kizárja: lásd a „megállapítási perek alapvetését”.)*

A fellebbezés folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet teljes egészében megalapozottnak találta és változtatás nélkül helyben hagyta.

Az alperes felülvizsgálati kérelme folytán eljáró Kúria a jogerős ítéletet az elsőfokú ítéletre is kiterjedően hatályon kívül helyezte és a követelésemet teljes egészében elutasította.

Döntését azzal indokolta, hogy ugyan nem képezi vita tárgyát, hogy az alperes eljárása jogi szempontból és morálisan is egyaránt felháborító, elképesztő és megengedhetetlen, és azt sem lehet vitatni, hogy egy nagymamának joga van látni az unokáját, illetve nyilvánvaló, hogy amennyiben a nagyszülő és az unoka éveken át semmilyen kapcsolatot nem tudnak létesíteni egymással, úgy nem alakulhat ki, illetve ha korábban már kialakult, akkor nem maradhat meg köztük az a bensőséges, meghitt családi kapcsolat, ami egy gyermek egészséges személyiségfejlődésének éppúgy nélkülözhetetlen eleme, mint egy nagymamának is, az alperes által okozott többrétű sérelem konkrétan kizárólag az eljárási határidők be nem tartására vezethető vissza, az ésszerű időn belüli elbíráláshoz való jog azonban nem személyhez fűződő jog, hanem alapjog, ami csak akkor transzformálható személyiségi joggá, ha a megsértésére kifejezetten az érintett személyisége miatt – *kvázi bosszúból* – került sor. És ami a lényeg: a Kúria álláspontja szerint sérelemdíj igényt kizárólag a személyiségi jogok sérelmére lehet alapítani, az alapjogok sérelmére nem. Ez utóbbiak sérelme – *hazánkban* – nem peresíthető.

7 Az ítélet kihirdetését követően kialakult rövid jogvitában [REDACTED] azóta már nyugdíjazott tanácselnök részéről több megdöbbenő gondolat is elhangzott, amelyek egy része megjelent azután az írott ítéletben is, más része viszont legfeljebb a jelen volt sajtó által közzétett YouTube videón tekinthető meg. (Vágatlan formában.) Ami mindenkit megdöbbenített – még a tanács másik két tagja is alig tudta visszafogni a megdöbbenését! –, hogy [REDACTED] nem volt tisztában azzal, hogy az ügyünkkel részben analóg Németh Zoltán kontra Magyarország (29.436/05.) ítéletben hogyan foglalt állást az EJEB, holott 2005-ben [REDACTED]! Ezután jött a még nagyobb megdöbbenés [REDACTED] kijelentette, hogy igazságos, vagy nem, de bizony ez a trend: az alapjogok elkülönülnek a személyiségi jogoktól, alapjogok sérelmére sehol nem lehet sérelemdíjat kapni, az EJEB iránymutatásokban is ugyanez van... (???!!) Képviselőm félve kérdezte meg [REDACTED] hogy amennyiben szerinte az EJEB is eszerint ítélkezik, akkor ő vajon mire kapott eddig már 4-szer is sérelemdíjat az EJEB-től, mert hogy legjobb tudomása szerint Strasbourghban kizárólag alapjogok sérelmei képezhetik csak vizsgálat tárgyát... Ekkor már [REDACTED] is egyre nagyobb zavarba jött, nem tudta, hogy mit mondjon. (Vélhetően bánta már, hogy belement az ítélethirdetés után a vitába a képviselőmmel.) Végül még egy gondolattal előállt: azt mondta, hogy ügyetlenül pereltem, mert meg kellett volna fellebbeznem a tisztességes eljáráshoz való jogom sérelme megállapításának elutasítását másodfokon, mivel így nem lehetett másodfokon vizsgálni a tisztességes eljárás sérelmének magyarázatát, okait, hogy esetleg nem bosszúból sértették-e meg ezt az alapjogomat, mert akkor esetleg helyt foghatott volna a követelésem... Erre a képviselőm udvariasan próbálta megtudakolni [REDACTED] hogy ismeri-e a megállapítási perek szabályait, majd elmagyarázta neki, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme rendelkezésben történő elutasítása – amennyiben ezen jog sérelme miatt marasztalják az alperest! – nem azt jelenti, hogy nem sérült ez az alapjog, hanem csupán arra vezethető vissza, hogy megállapítani és marasztalni egyidejűleg kizárólag a személyiségi jogok vonatkozásában lehetséges, alapjogok esetében ha van helye marasztalásnak, akkor nincs helye ezzel egyidejűleg megállapításnak is. Vagy az egyik, vagy a másik... Ekkor már a tanács két másik tagja diplomatikusan leállította az egyre kínosabban alakuló vitát azzal, hogy sajnos menniük kell, majd írásban megkapjuk az indoklást.

Megtekinthető a következő internetes címen: <https://youtu.be/nT92rejd6oA>

AZ ALAPTÖRVÉNY ELLENESSÉGET EREDMÉNYEZŐ JOGSZABÁLY ELLENESSÉG LÉNYEGE:

Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében foglaltak szerint:

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

Az Alaptörvény VI. Cikk (1) bekezdésének első kitétele szerint:

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák.

Az 'Alaptörvény R) Cikk (2) 'bekezdése értelmében à törvények mindenkire kötelezőek. (Contra legem jogalkalmazás tilalma.)

Ami egy eljárás ésszerű időtartamát illeti, az EJB következetes gyakorlata szerint már a teljes eljárás reális időtartamának 20%-os megnövekedését is jelentős késedelemként kell értékelni. **A mi esetünkben az alperesi késedelem mintegy 600%-ra tehető!!!**

Az alapjogok megsértése – *ellentétben a Kúria helytelen megfogalmazásával* – nem abban az esetben válik egyben személyiségi jogsértéssé is, ha azt a személyiség valamely lényegi tulajdonsága MIATT követik el, hanem akkor, ha az a személyiség valamely lényegi tulajdonságának sérelmét (is) eredményezi.

A mi esetünkkel minden tekintetben azonos joghelyzetben született a Fővárosi Ítéltábla 8.Pf.21.101/2017/7.sz. jogerős és egyben végleges ítélete, amely BDT formájában jelenleg is megtalálható a hatályos iránymutatásokat tartalmazó döntvénytárban és amelyben pontosan megfogalmazzák a mi esetünk lényegét és jogi minősülését is az alábbiak szerint:

7

„A nagyszülői kapcsolattartás rendezése iránti eljárás körében az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból érdemben helyes jogi következtetést vont le. E tekintetben az ítéltábla álláspontja annyiban eltérő, hogy az emberi méltóság sérelme helyett a családi élet tiszteletben tartásához való jog sérelme állapítandó meg. A Ptk. a személyhez fűződő jogokat csak példálózva sorolja fel. Helyes a felpereseknek az az álláspontja, hogy a magánélet tiszteletben tartásához való jog is olyan személyhez fűződő jogosultság, amelyet a Ptk. 75. §-a abszolút hatállyal, mindenkiel szemben védelemben részesít. E jogosultság védelme kifejezésre jut az elsőfokú ítélet által hivatkozott Emberi Jogok Európai Egyezménye 8. cikkében is, amely szerint mindenkinek joga van arra, hogy magán- és családi életét, lakását és levelezését tiszteletben tartsák. Helytállóan hivatkoztak a felperesek az európai bírósági gyakorlat alapján arra is, hogy a családi élet tiszteletben tartásához való jog nem pusztán az állami és egyéb szervek indokolatlan beavatkozásának tilalmát, hanem szükség esetén az ezen jogot biztosító aktív tevékenységet is magában foglalja. Jelen esetben az eljárás elhúzódása miatt az alperesi gyámhatóság ezen aktív beavatkozási kötelezettségét mulasztotta el, ami arra vezetett, hogy a nagyszülő és a gyermek között a családi élethez nélkülözhetetlen kapcsolat nem alakulhatott ki.

Az emberi méltóság a személyhez fűződő jogok eredője, minden nevesíthető személyiségi jog az emberi méltóságra vezethető vissza. Erre tekintettel nevesített személyhez fűződő jog (jelen esetben a családi élet tiszteletben tartásához való jog) sérelme mellett vagy helyett az emberi méltóság sérelme akkor állapítható meg, ha a jogsértő magatartás a nevesített személyiségi jogon túlmenő érdeksérelmet is okozott. A családi élet tiszteletben tartásához való jog a fentiekben kifejtettek szerint sérült, ugyanakkor a családi kapcsolat kialakulásával összefüggésben jelentkező sérelmen túl a felpereseket nem érte olyan hátrány, mely emberi mivoltukban, emberi minőségükben sértette volna őket.”

(Ebben az ítéletben a nagyszülőnek 400.000Ft sérelemdíjat ítélt meg jogerősen és véglegesen is hozzávetőlegesen 8 hónap nagyszülői kapcsolattartás elmaradás alapján.)

Végezetül a tisztelt Alkotmánybíróság nem egy megsemmisítő döntését alapozta már – *többek között* – az indoklási kötelezettség elmulasztására, kifejtve, hogy a megfelelő, alapos és közérthető indoklás a tisztességes eljárás egyik kiemelten fontos garanciális eleme, hiszen ebből látható – *ha látható!* -, hogy a

bíróság ténylegesen érdemben foglalkozott a felek kérelmeivel, előadásaival, indítványaival, másrészt ebből válik érthetővé is a felek számára egy bírói döntés.

A Kúria döntése ugyan indoklást tartalmaz, azonban ez az indoklás nemhogy nem tekinthető közérthetőnek, de még alaposan képzett jogászok számára is talánynak minősülnek, főként, hogy köztudomású tényekkel, jogi alapvetésekkel szöges ellentétben álló megállapítások egész sorát tartalmazzák.

Az Alaptörvény R) Cikk (2) bekezdése szerint hazánk törvényei mindenkire – azaz még a Kúriára is! – kötelezőek.

Ehhez képest az általam sérelmezett ítélet nemhogy elfogadható, de semmilyen magyarázattal nem szolgál az egyértelműen és több tekintetben is kifejezetten contra legem – nem csupán az Alaptörvény általam idézett passzusai, de még a Római Egyezmény 8. és 13. Cikkeivel is ellentétes - jogalkalmazásra.

Mindezek alapján kérem tehát az általam sérelmezett Kúria ítélet alaptörvény-ellenességének megállapítását, és ezen okból történő megsemmisítését, egyúttal ezáltal a korábbi jogerős másodfokú ítélet hatályába visszahelyezését.

7

Végezetül akként nyilatkozom, hogy

HOZZÁJÁRULOK

ahhoz, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság honlapján az előírásoknak megfelelően közzétett indítványomban szerepeljen a nevem.

2020. 05. 12.

tisztelettel:

előttünk:

